

[Steen.]

sagen, mente, at der var andet og mere, der i denne forbindelse skulle oplyses, burde det have gjort det. Hertil svarer nu det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, at det kunne udvalget ikke, men jeg må indrømme, at det gik ikke op for mig, hvorfor det ikke kunne. Der blev føjet til, at udvalget skulle være færdig indenfor en meget kort tid. Mig bekendt var der ikke sat nogen tidsgrænse. Jeg har argumenteret ud fra den forudsætning, at dette udvalg som andre af rigsdagen nedsatte udvalg havde den tid til sin rådighed, det selv fandt nødvendig for en forsvarlig løsning af den opgave, der var det betroet. I hvert fald er det mig ikke muligt at se, at man vinder tid i spørgsmålet ved at afbryde den undersøgelse, der var i gang, og så begynde på en ny.

Så siger det ærede medlem, at udvalget heller ikke havde den rigtige sammensætning, det, der tænkes på, er et sagkyndigt udvalg. Ja, det er første gang, jeg hører det, det kunne jeg ikke vide noget om, for i den betænkning, der er overleveret mig, i det ændringsforslag, som jeg anbefaler at stemme imod, står der herom, at man — jeg citerer —

„opfordrer ministeren til i samarbejde med repræsentanter for rigsdagens partier at undersøge muligheden for en deling“

o. s. v. Der står ikke et ord om, at andre skal blandes ind i dette forhold. Jeg kan vanskeligt tænke mig, at den højtærede indenrigsminister eller de udmærkede medlemmer af tinget, der har siddet i udvalget i forrige uge, skulle blive stort mere sagkyndige i næste uge.

Endelig må jeg have lov til at sige om de evige gentagelser om de nye oplysninger, der foreligger, at dem har vi efter mit bedste skøn i den betænkning, der er her, og var der mere, burde det have været der. Det er naturligvis rigtigt, at hvis man venter længe nok, vil man komme med andre synspunkter — sådan er det gået igennem tiderne —, men med tanke på den tid, jeg må anse for rimelig og forsvarlig under hensyn til, hvor hårdt vi mangler hospitalet i Nordjylland, hvor ønskeligt det er at få hospitalet i Viborg aflastet, fraråder jeg, at man uden videre udsætter denne sag. Det er mig ikke muligt at se, at der indenfor en rimelig tid for det høje ting kan tilvejebringes et andet og bedre grundlag at tage stilling på end det, vi har her.

Formanden: Det ærede medlem hr. Viggo Starcke har ordet for en kort bemærkning.

Viggo Starcke: Jeg vil ganske kort sige til det ærede medlem hr. Steen, at når han hævder, at den undersøgelse, som vi fra vor side ønsker, allerede er foretaget, er det ikke rigtigt, for denne plan om en tredeling forelå ikke, dengang kommissionens betænkning blev afgivet i 1944.

Og når det ærede medlem hr. Steen siger, at jeg fra denne talerstol kun har citeret det værste, er det heller ikke rigtigt. Det, jeg citerede, var ekstrakten og slutopsummeringen af det, som fra lægelig side var blevet sagt. Jeg indrømmer, at det var slemt, det, der blev sagt, men det var ikke det værste; det var ekstrakten.

Det ærede medlem hr. Steen kunne ikke forstå, at man ved at bygge sygehuset efter loven af 1947 i fremtiden vil komme til at behandle patienterne efter forældede metoder. Dette skyldes ikke dårlig vilje fra lægernes side, men det skyldes simpelthen, at de ikke er i stand til at få det nødvendige samarbejde. Jeg skal f. eks. nævne laboratorierne. Der er siden kommissionsbetænkningen og siden lovens vedtagelse fremkommet en ny behandling af forgiftningerne og selvmordene, som kræver en uhyre kompliceret registrering af saltstofskiftet og vandstofskiftet, som kun kan udføres af kvalificeret personale, der til stadighed er beskæftiget med disse ting. Ønsker det ærede medlem at udsætte mennesker for at dø, fordi De vil afskære dem fra den mulighed, som man kan give dem ved at lade et sådant sindssygehospital ligge i nærheden af et centralsygehus? Jeg skal nævne den operative behandling, som er kommet frem. Jeg skal nævne behandlingen med curare-chok, som kræver narkosespecialister. Hvis man skulle etablere alt det i Brønderslev, ville man komme op på bekostninger, som ville multiplicere udgiften uhyre meget.

Til den højtærede indenrigsminister skal jeg sige, at det ærede medlem hr. Frandsen, som udtalte sig her i dag, jo ikke var medlem af det høje ting i 1947, og jeg er ikke helt sikker på, at den tidligere indenrigsminister konfererede med sin medicinaldirektør, dengang bestemmelsen skulle træffes.

Jeg vil til slut sige, at jeg synes, der hører meget stort mod til at overhøre alt det, der fremføres fra lægelig side, og jeg vil minde om det smukke gamle ord, der står i et af de apokryfe skrifter af Jesus Sirach: Du skal ikke foragte en læge, thi også ham har Gud givet et kald.

Formanden: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har ordet for en kort bemærkning.